

CÁC CÂU CHUYỆN NHỎ VỚI PHAN DIÊN (5).

(Tạp ghi).

“Quân tử chi giao đạm nhược thủy.”

(Người quân tử giao tình với nhau lạt như nước).

Lời này biểu trưng được cho tình bạn giữa tôi và Phan Diên.

Ở bài Nỗi Cô Đơn Của Người Nghệ Sĩ phần 3, viết riêng về Phan Diên dạo tháng 6. 2019 vừa qua, tôi đã xác nhận anh là *“người bạn duy nhất trong giới văn nghệ hải ngoại vẫn được tôi ghi giữ một niềm quý trọng chân thật.”*

Chúng tôi rất ít khi gặp nhau, thẳng hoặc đôi ba năm một lần khi tôi xuống Nam Cali thăm em gái Kiều My, biết tin, anh từ Bakersfield lái xe ra thăm, uống với nhau một hai chai biere, cốc café, hay cốc rượu đậm, nói dăm câu chuyện, rồi chia tay. Chỉ thế!

Dù vậy ở các cuộc điện đàm Nam-Bắc Cali kéo dài hằng đôi ba tiếng đồng hồ lại là chuyện khác. Chúng tôi kể cho nhau nghe nhiều mẫu tâm sự, thâm trầm, thẳng thắn. Tôi tin tưởng anh ở những điều CHỈ CÓ THỂ NÓI RA bằng những Con Chữ với Người Văn Chương từ trước mà không là ai khác.

Bất cứ con người nào cũng có những uẩn khúc đau khổ; Phan Diên cũng vậy, tôi cũng vậy. Cái hay của Phan Diên qua những cuộc điện đàm là đã tỏ ra rất kiên nhẫn trước những dao động nội tâm, biểu thị qua giọng nói sôi-nổi-hay-nhát-gừng-mệt-mỏi-của-tôi mà anh nhận ra tức thì.

Sự lắng nghe được tôi đánh giá như thái độ của một người anh BIẾT cúi xuống trước những đau khổ của đứa em bằng đôi mắt xót thương mà CHĂNG CẦN phải thi hành bất cứ hành động nào hoặc thốt ra bất cứ lời an ủi nào.

Nếu những lời trên được nói ra từ một đứa rất nhậy cảm và kiêu hãnh như tôi, (*“thà chấp nhận chịu đựng trong cô đơn chứ không thà chia sẻ nỗi đau khổ cùng kẻ khác”*), thì chắc chẳng ai tin.

Chung quanh tôi, từ trong họ tộc ra đến ngoài xã hội đều nghĩ tôi là con người rất “cả tin và nhẹ dạ” đến chừng “ngu ngốc”, nên *“luôn luôn bị (thiên hạ) lợi dụng rồi quay lưng dễ dàng mà không sợ cái-gọi-là-lương-tâm-thắc-mắc”*.

Điều đó đúng trên cái nhìn bề mặt.

Nhưng thật, chẳng hề có ai biết rõ mẫu “cá chất nào” cho tôi mong đợi trong những tương quan giao thiệp. Mẹ tôi, anh em tôi, con trai con gái tôi không biết thì hẳn nhiên Phan Diên cũng không biết.

Luôn Người Văn Chương yêu dấu cũng chỉ thảng hoặc được tôi tâm sự đôi dòng chút chút.

Cái lý do để tôi không có bạn là thế.

Ở đây chẳng phải rằng tôi có cái nhìn khó khăn với Cuộc đời, mà chính là tôi đã RẤT KHÓ KHĂN VỚI CON NGƯỜI MÌNH, chính tôi tự làm khổ tôi ở sự đi tìm cái Đẹp không bao giờ hiện hữu trên cõi thế gian.

*

* *

Bốn bài viết Những Câu Chuyện Nhỏ Với Phan Diên 1, 2, 3, 4 ở trên chỉ là lời mào đầu vẽ hình cho thấy chút ít vóc dáng và tâm tính người bạn.

Kể từ bài 5 này trở đi mới gọi là “những câu chuyện nhỏ”.

Sau mỗi cuộc điện đàm là tôi lại ngồi note xuống liền trên computer những lời đối thoại, y như cách ngày xưa tôi vẫn làm khi ghi lại các bài Một Truyện Dài Không Có Tên sau từng mỗi cuộc rượu văn nghệ, dành lại cho mình; lâu lâu giờ máy ra xem các lời ghi vội vã lại hình dung được cả một bối cảnh ngay khi trò chuyện.

Thấy có nhiều cái hay hay trong những lần đọc lại các giòong ghi chú. Vì vậy nghĩ, cũng nên sắp xếp thành bài bản “những câu chuyện nhỏ với Phan Diên”, nhớ đâu viết đó, không kể thời gian sau-trước.

Phan Diên là người trong giới văn nghệ Nam Cali, giao thiệp rất rộng.

Còn tôi là một tay viết cô đơn ở Bắc Cali.

Dù vậy, các câu chuyện nhỏ được ghi, ngoài tính cách lưu giữ kỷ niệm, sẽ có thể là một phương tiện góp phần cho độc giả xa gần hiểu thêm chút ít về giới văn nghệ hải ngoại nói chung, và về cả Phan Diên lẫn TTBG nói riêng.

Chỉ dám mong thế!

[]

Trần Thị Bông Giấy.

(Bài viết xong tại San Jose, thứ Năm Oct. 31. 2019 12 khuya.)

[]